

แต่ลูกหลานทุกคนที่มุ่งเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัย

..... ระบุ สาขาวิชา

ลูกหลานที่รักทุกคน..... ชีวิตฉันผ่านพ้นมานานมากแล้ว จนถึงช่วงนี้ทำให้มองเห็นภาพเธอทั้งหลาย ซึ่งเกิดตามมาภายหลัง ต่างก็เดินขวักรไปมาอยู่ในบรรยากาศของสังคม เคียงกันกับฉัน อีกทั้งยังเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติได้มอบหน้าพิมาให้สืบทอดเชื้อสายไปสู่อนาคต ฉันจึงอดที่จะรู้สึกไม่ได้ว่า เธอกำลังทำอะไรกันอยู่ แทนที่จะคิดเอาตัวรอดไปคนเดียวโดยไม่สนใจอนาคตของเธอและสังคม และอาจใช้เวลาที่ยังอยู่ต่อไป หลอกลอกกันจากพวกเธอไปวันหนึ่ง ๆ อย่างปราศจากความรับผิดชอบจนกว่าชีวิตตัวเองจะสิ้นไปในที่สุด

เท่าที่ฉันมีโอกาสเรียนรู้จากสรรพชีวิตโดยเฉพาะเพื่อนมนุษย์และสิ่งต่าง ๆ ได้ทำให้เริ่มเข้าใจเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตเด่นชัดยิ่งขึ้นเป็นลำดับว่า "มนุษย์เราแต่ละคนที่มีโอกาสเกิดมา ไม่ว่าชีวิตจะกำหนดให้เข้าไปศึกษาสาขาวิชาไหน และไปจบลง ณ ระดับสูงแค่ไหนก็ตาม จริง ๆ แล้วชีวิตตัวเองก็หาได้จบลงเพียงแค่นั้นไม่ หากยังคงต้องต่อสู้กับปัญหาของโลกทุกรูปแบบต่อไปอีก"

ในที่สุดเมื่อไปถึงช่วงหนึ่ง เธอก็จะเริ่มเห็นภาพความจริงได้เองว่า "ปัญหาต่าง ๆ คือครูชีวิตซึ่งให้สติปัญญาช่วยให้สามารถเรียนรู้ความจริงได้ลึกซึ้งยิ่งกว่าครูในห้องเรียน แม้ว่าจะเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งมีปริญญาสูง ๆ และหลายคนยกย่องว่าเก่งกาจแค่ไหน" แต่ครูที่มีคุณสมบัติของความเป็นครูอย่างแท้จริงก็ยังไม่สอนหนังสือพวกเธอแต่ในห้องเรียนด้านเดียว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สื่อแสดงถึงการถูกเธอทั้งหลายเป็นธรรมชาติ

ชีวิตที่ยาวนานพอสมควรบนพื้นฐานการเรียนรู้ซึ่งไม่ยอมให้แต่ละสิ่งที่ผ่านเข้ามาสู่การสัมผัส มันเป็นครูสอนให้ฉันเก็บมาคิดค้นหาความจริงอย่างต่อเนื่องมาตลอด ทำให้มองเห็นภาพความจริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นอย่างเห็นขั้นตอนตามเหตุและผลว่า ศาสตร์ซึ่งมีการแตกกิ่งก้านสาขาแยกแยะออกไปอย่างไม่รู้จักจบสิ้นนั้น ล้วนเป็นสิ่งซึ่งมนุษย์รุ่นก่อน ๆ กำหนดขึ้นมา ให้ชนรุ่นหลังเดินตามกระแสนี้

การเลือกทางเดินตามสายต่าง ๆ จึงน่าจะถือว่าคือช่วงเริ่มต้นชีวิตแต่ละคนเท่านั้น หากใช้เป็นเรื่องที่ควรจะสำคัญตัวเองว่า คนได้รู้และเข้าถึงความจริงแล้วไม่ ถ้าแต่ละคนยังคิดได้ว่า "คนต้องการรักษาคุณสมบัติของความเป็นมนุษย์เอาไว้ให้ได้อย่างมั่นคงตลอดไป ในเมื่อชีวิตเกิดมาทั้งที แทนที่จะปล่อยตัวปล่อยใจไปตามกระแสจนในที่สุดชีวิตก็จำต้องตกเป็นทาสคนอื่น และอยู่ต่อไปอย่างไรคุณค่าและความหมายที่แท้จริง

หากแต่ละคนสามารถรักษาความเป็นตัวของตัวเองไว้ได้อย่างมั่นคงโดยตลอด และนำสิ่งซึ่งมีอยู่ในจิตวิญญาณสู่การปฏิบัติอย่างแน่วแน่ บนพื้นฐานจิตสำนึกซึ่งตระหนักชัดอยู่เสมอว่า "ชีวิตเราแต่ละคนพึงต้องอยู่ร่วมกับเพื่อนมนุษย์อย่างมากหน้าหลายตา ซึ่งถือเป็นความจริงของโลก" ในที่สุดก็มาถึงจุดที่มองเห็นด้วยตนเองอย่างลึกซึ้งที่ว่า "ศาสตร์ทุกสาขาไม่ว่าจะแตกแขนงแยกแยะออกไปมากแค่ไหน ต่างก็มีจุดร่วมจุดเดียวกันหมด และเมื่อเข้าถึงได้ย่อมเข้าใจความจริงได้ทุกเรื่อง"

ลูกหลานที่รักของฉันทุกคนซึ่งเดินขวักรไปมาในปัจจุบัน แทนที่จะปล่อยให้กระแสสังคมซึ่งมนุษย์สร้างขึ้นมาแม้กระทั่งระบอบการศึกษาที่เห็นอยู่ในขณะนี้ มันจลลากลกระชากไปจนชีวิตตัวเองจำต้องตกเป็นทาสคนอื่นลึกซึ้งยิ่งขึ้นจนดอนตัวได้ยาก เช่นเดียวกับ "ชีวิตที่คิดหาเสถียร" หากหยุดตั้งสติและคิดได้ลึกซึ้งกว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างในความรู้ลึกซึ้งของแต่ละคน ต่างก็มีเหตุปรากฏอยู่ในรากฐานจิตใจตนเอง และเมื่อนำปฏิบัติจากสิ่งดังกล่าว ย่อมสะท้อนผลกลับมาถึงรากฐานจิตใจตนเองเช่นกัน" ด้วยเหตุผลดังกล่าว ความจริงจึงได้ชี้ไว้ชัดเจนว่า "มนุษย์ทุกคนเกิดมาเพื่อการเรียนรู้ถึงเหตุและผลโดยแท้"

ถ้าจะตั้งคำถามว่า "เราต้องการเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยเพื่ออะไร ?" อาจมีหลายคนตอบว่า "เพื่อต้องการปริญญา" โดยที่หวังว่าหลังจากจบแล้ว จะได้ออกไปประกอบอาชีพเพื่อให้ชีวิตตนเองสามารถเอาตัวรอด-

ไปได้ ซึ่งความคิดลักษณะเช่นนี้มีแนวโน้มทำให้ตัวเองเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตา เรียนด้านเดียวโดยไม่สนใจศึกษาหาความรู้ เพื่อหวังเรียนรู้ความจริงของชีวิตแม้กระทั่งของคนที่ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการนำปฏิบัติ เริ่มจากสิ่งใดก็ได้ที่อยู่ในวิถีชีวิตประจำวันอย่างอิสระ คงมุ่งเน้นอยู่แต่เพียงสิ่งซึ่ง"ครูสั่งให้ทำ"เท่านั้น ซึ่งจริง ๆ แล้ว"การเอาตัวรอดกับการอยู่รอดมีความหมายแตกต่างกันเป็นคนละด้านทีเดียว"

การเอาตัวรอดเป็นสิ่งขัดกันกับหลักความจริงของชีวิต และจากประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาแล้วนานพอสมควรทำให้พบความจริงว่า"คนที่มุ่งเอาตัวรอด ไม่เคยไปไล่ตลอดรอดฝั่งสักรายเดียว ในที่สุดก็ต้องจบลงด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะเร็วหรือช้า อีกหนึ่งสิ่งซึ่งต้องพบกับภาวะเจ็บปวดซึ่งรอรออยู่เบื้องหน้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น ส่วนผู้ซึ่งมุ่งปฏิบัติเพื่อหวังอยู่รอด ย่อมมีความมั่นคงยั่งยืนอยู่ในรากฐาน เนื่องจากมันถึงลูกหลานซึ่งสานถึงลูกหลานของทุกคนซึ่งถือว่าคุณค่าของสังคมอย่างไม้อะเลยในหน้าที่อันพึงต้องคำนึงถึงโดยที่สุดจนตัวเองจากการนำปฏิบัติให้เห็นได้ชัดอย่างต่อเนื่อง"

บุคคลใดก็ตามอย่างไรแม้คนอื่นไม่อาจรู้ได้ แต่เมื่อนำปฏิบัติย่อมรู้ได้ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างปรากฏออกมาเป็นความจริงจากผลการนำปฏิบัติ ดังนั้นคนที่คิดเอาตัวรอดเมื่อเวลาผ่านพ้นมาถึงช่วงหนึ่งย่อมพบความจริงว่า คนที่ได้ปริญญาออกมาจากมหาวิทยาลัยเริ่มหางานอาชีพทำได้ยากยิ่งขึ้น และไม่เพียงงานซึ่งเข้าไปรับจ้างคนอื่น แม้การคิดริเริ่มงานใหม่ ๆ ด้วยตัวเองจากสภาพความจริงเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว ก็มีแนวโน้มทำให้หลายคนคิดไม่ออก เนื่องจากบนพื้นฐานสังคมซึ่งกำหนดตัวเองให้ตามกันคนอื่น ทำให้คนส่วนใหญ่ต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลจากการจัดการศึกษาและถูกหล่อหลอมให้จำต้องตกเป็นทาสแนวคิดคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด

ยิ่งในช่วงซึ่งหลายคนนิยมกล่าวว่า"ยุคนี้คือยุคข้อมูลข่าวสาร" ถึงกับมีครูอาจารย์จากมหาวิทยาลัยบางคนออกมาพูดในวาทกรรม"แนวทางการศึกษา"ทางโทรทัศน์ว่า "ช่วงนี้ใกล้ยุคสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ขอให้สำรวจตัวเองว่า ถ้าสนใจก็ให้เลือกเรียนสายวิทยาศาสตร์ ถ้าไม่ชอบก็ให้เลือกเรียนสายศิลปศาสตร์" ทั้ง ๆ ที่สังคมนั้นชีวิตคนทุกคนมีสมองซึ่งธรรมชาติให้มาไว้ใช้คิด และจริง ๆ แล้วใครเรียนอะไรก็ต้องใช้ความคิดทั้งนั้น คนที่ขาดจิตวิญญาณมองเห็นความจริงของเพื่อนมนุษย์แค่เข้าไปทำหน้าที่เป็นครูจึงมีมากขึ้นจนเป็นธรรมดา ซึ่งก็เป็นสิ่งที่คิดเพราะสอนให้รู้ว่า การเค้นความกระแสซึ่งมีคนอื่นกำหนดเอาไว้ชีวิตทางนำสู่ความเป็นผู้รู้ถึงรากฐานที่แท้จริงไม่

สรุปแล้ว ถ้าเยาวชนแต่ละคนที่ผ่านบรรยากาศการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานมาแล้ว ไม่สามารถอนุรักษ์รากฐานความเป็นตัวของตัวเองไว้ได้อย่างมั่นคง ย่อมมีโอกาสสละยอมความกระแสดังกล่าวไปได้โดยง่าย ซึ่งจริง ๆ แล้วมนุษย์แต่ละคนทั้งต้องมีการทำงานร่วมกันไม่ว่าใครจะเลือกเรียนสาขาไหน และนำเอาปัญหาต่าง ๆ มาคิดเพื่อค้นหาความจริงให้ถึงที่สุด โดยเฉพาะเน้นปัญหาเกี่ยวกับมนุษย์ด้วยกันเองก่อนอื่น หากเกิดท่ามกลางบรรยากาศซึ่งให้โอกาสแต่ละคนทำงานร่วมกันอย่างอิสระและคิดริเริ่มอย่างอิสระ โดยมีผู้ใหญ่ร่วมปฏิบัติและถือเป็นแบบอย่างที่ดีสร้างศรัทธาอย่างเป็นธรรมชาติ

ย่อมช่วยให้แต่ละคนเข้าถึงจุดซึ่งถือเป็นรากฐานและเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยตนเองได้แม้เร็วช้าไม่เท่ากัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าด้านซึ่งมีอิทธิพลเหนือกว่าไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ครูอาจารย์แม้กระทั่งผู้ใหญ่ในบรรยากาศทั่วไป มีคุณสมบัติเป็นผู้ใหญ่ที่แท้จริงซึ่งเป็นฝ่ายมีหน้าที่ให้โอกาส มีความเข้าใจและความจริงใจเป็นธรรมชาติอยู่ในรากฐานตนเองก่อนอื่น ย่อมมีผลกำหนดทิศทางนำสู่ความสำเร็จร่วมกับตามเป้าหมาย แต่ด้านของเยาวชนเองก็ควรสนใจค้นหาผู้ใหญ่ที่มีคุณสมบัติดังกล่าวเพื่อหวังเป็นที่พึ่งด้วยเช่นกัน

อนึ่ง การเรียนแบบท่องจำและมีครูสอนซึ่งถ่ายทอดออกจากตัวเองด้านเดียวด้วย ไม่ว่าจะสายวิทยาศาสตร์หรือศิลปศาสตร์ นอกจากไม่ช่วยให้แต่ละคนสามารถนำวิชาความรู้ไปใช้อย่างได้ผลจริงจังแล้ว ในระยะยาวยังก่อให้เกิดผลเสียหายทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นอย่างแน่นอนที่สุด

ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าใครจะเลือกเรียนสายวิทยาศาสตร์หรือศิลปศาสตร์ หากเกิดจากความจริงใจและนำปฏิบัติอย่างมั่นคงแน่วแน่ ไม่ว่าผลที่ได้รับในแต่ละช่วงจะเป็นที่พึงพอใจหรือผิดหวัง หากไม่ละเลยที่จะนำมาคิดค้นหาความจริงอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดย่อมพบว่า ยิ่งช่วยทำให้เกิดภาวะทางปัญญาที่แตกฉานอีกทั้งหยั่งรากลงสู่ระดับซึ่งลุ่มลึกมากขึ้น

ช่วยให้พบสังขารธรรมชัดเจนนยิ่งขึ้นด้วยตนเองว่า "ศาสตร์ทุกสาขามีการสานรากฐานถึงจุดเดียวกันหมด" และ ณ จุดนี้เองน่าจะถือว่าคือที่สุดแล้วสำหรับทิศทางการเรียนรู้ซึ่งมุ่งออกจากตนเอง ไม่ว่าใครจะยากก็มิจนอย่างไรก็ตาม แม้ในช่วงเริ่มแรกแต่ละคนอาจมีแนวความคิดแตกต่างกันอย่างหลากหลาย

และ ณ จุดเดียวกันนี้เองที่ช่วยให้คนสามารถดำเนินชีวิตต่อไปสู่ออนาคต อย่างผู้รู้เท่าทันต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งมีทั้งปรากฏขึ้นมาใหม่และสูญสิ้นไปท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง อย่างปราศจากการหลงกล-หลงจากเงื่อนไขซึ่งมักอ้างว่า นี่คือนิรันดร์สมัยและนั่นคือสิ่งซึ่งกำลังใกล้สูญพันธุ์ จนทำให้คนต้องตกเป็นทาสในที่สุด หากอยู่อย่างผู้ที่ปราศจากความทุกข์หรือแม้ลุ่มหลงชื่นชมในบางสิ่งบางอย่าง หากอยู่อย่างผู้มีสติช่วยให้มีความสงบเย็นอยู่เป็นนิจ จึงกล่าวได้ด้วยใจว่า เป็นบุคคลผู้อยู่อย่างวัชรธรรม"

เราจึงกล่าวได้ว่า การเรียนรู้ธรรมที่แท้จริง ไม่ว่าใครจะเริ่มค้นเรียนจากสาขาวิชาใด ย่อมสามารถรู้และเข้าถึงได้ด้วยตนเอง และการมุ่งเรียนรู้ศาสตร์สาขาใดซึ่งคนสนใจมาแต่เริ่มแรก หากมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและสานถึงความรักความมุ่งมั่นที่จะเข้าใจในเพื่อนมนุษย์อย่างปราศจากการเลือกพวกเลือกกลุ่ม หากนำปฏิบัติอย่างจริงจังและมีคงอยู่ได้ตลอดไป ทุกคนย่อมมีโอกาสดำเนินถึงธรรม จึงสมควรที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลผู้รู้จริง. หรืออาจกล่าวว่า "รู้ย่างปราศจากภาวะติดขัด" อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดความรู้สู่ผู้อื่นได้อย่างเป็นธรรมชาติด้วย.

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐